

LA FESTA DE L'ESTENDARD

PER AINA MOLL

Vaig assistir, per primera vegada després de molts d'anys, a la celebració de la Festa de l'Estendard, perquè vaig notar en la convocatòria del Batle, publicada en la nostra llengua, un clar desig d'enterrar l'oficialista "Fiesta de la Conquista" i tractar de recuperar per al poble de Mallorca una festa ben nostra. La transformació era difícil, evidentment, i l'acte despertà en mi una sèrie de sentiments oposats, però en resum crec que hi poden veure l'embrió de la nostra festa nacional, que arribarà a existir realment si les nostres forces polítiques i culturals són capaces d'ajudar el poble a redescobrir la nostra identitat col·lectiva.

Crec que hem de felicitar el Batle per la seva iniciativa de donar a la commemoració un aire de normalitat lingüística que ja no hauria de perdre mai més: tant la convocatòria pública com el transcurs de l'acte cívics es va fer totalment en català, fent patent que aquesta és la "llengua oficial normal" a Mallorca. Li aconsellaria només que per als discursos oficials prescindís de l'article "salat", que a Mallorca ha estat sempre reduït a l'ús familiar: sermons i discursos s'han fet sempre amb l'article "formal" EL, LA, tal com el va emprar En Jaume Oliver en el seu pregó, fet en un llenguatge saborós, ple d'autèntica mallorquinitat. En el discurs del Batle —ben correcte, per altra banda—, l'article "salat" i el "formal" apareixien mesclats d'una manera anàrquica: això ens sol passar a tots els mallorquins quan intentem emprar l'article familiar en casos d'un públic (observau l'ús que fan de l'article els mallorquins que parlen per la ràdio i la televisió), perquè en el fons som conscients que aquesta familiaritat no és pròpia de l'ocasió: és com l'alternança de tuteig i tractament que es produeix quan començam a tractar de "tu" una persona amb qui no tenim prou confiança.

Tornant a la commemoració, l'acte religiós mereixeria la mateixa felicitació que el civil, si no fos per la des-

graciada actuació del Pare Llopart. Supòs que la responsabilitat n'és ben seva, perquè la seva actitud es contradiu amb la del Batle, i també amb la del Bisbe, que oficià en català, i que ja en la seva magnífica homília de la commemoració dels Reis de Mallorca el 25 d'octubre va fer patent que assumeix totalment la llengua del poble. El meu moviment, en sentir-li iniciar el sermó, va ésser d'aixecar-me'n a fer una volta mentre ell parlava (després he sabut que una partida d'assistents ho van fer així); però em vaig repensar, i vaig decidir escoltar-lo fins al final. Ara n'estic contenta, perquè si no l'hagués sentit no podria creure que un historiador de Mallorca, fent per als mallorquins el sermó de la seva màxima commemoració nacional, llegís en català perfecte fragments de la crònica del Rei En Jaume i cites dels nostres clàssics, i els tradís després al "castellorquín" (l'entonació, els enllaços i les consonants sordes finals eren completament estranys a l'ortofonia castellana). Tal cosa ja hauria resultat ridícula en els temps de la "Fiesta de la Conquista", però en aquest "any de recobraments" que acabam de cloure és inimaginable, i és d'esperar que no es repetirà mai més.

De cara a l'any que ve, ens hauríem de proposar tots convertir aquesta "Festa de l'Estendard" en la nostra autèntica festa nacional. Els elements hi són, però necessiten que els posem de relleu i els assumim tots col·lectivament. És totalment il·lògic, per exemple, que es faci una festa que commemora l'inici a Mallorca de la llengua i la cultura que encara ara la configuren, amb actes solemnes d'honor a la bandera que n'és el símbol, i que durant segles ha estat objecte d'honres populars i militars per part del nostre poble, mentre al balcó de l'Ajuntament oneja, al costat de la bandera de l'estat, una variant de l'Estendard de la qual coneixem el document de creació, però no sabem si va tenir vigència (i si en va tenir, va ésser només durant setenta anys), i que es acceptada actualment per les illes de Menorca i d'Eivissa.

Em sembla molt bé que aqueixa bandera dita "de Mallorca" segueixi onejant al balcó de l'Ajuntament, sempre que al seu costat hi hagi l'Estendard com a símbol de la comunitat més ampla de la qual formam part. Així, a Menorca i a Eivissa podran posar, al costat de l'Estendard, les banderes "menorquina" i "eivissenca", i s'acabaran les discòrdies entre les Illes per qüestions de banderes. I així tal vegada podem proposar la Festa de l'Estendard com a diada nacional de les Illes, no perquè sigui la data de la conquesta "de Mallorca", sinó la d'entrada, a territori de les Illes Balears i Pitiüses, de la senyera que ens és comuna que va ésser duïta pel rei que conquistà les Illes i que sempre ha estat per al nostre poble "el Rei" per excel·lència.

La bandera que honoram en aquesta festa, i que és la nostra, hauria d'aparèixer multiplicada a tots els balcons de la plaça de Cort —com aparegué en el balcó del Partit Carlí, que donà als altres partits i als ciutadans en general un exemple que hauríem de seguir—. I hauria d'ésser duïta, com ho va ésser el 29 d'octubre de 1977 que marcà una fita en la nostra història, per milers de mallorquins que amb motiu de la festa manifestin la consciència de la nostra identitat col·lectiva.

Que la Festa de l'Estendard de 1978 marqui l'inici d'una nova etapa de la nostra història: d'una etapa de recobrament de la nostra personalitat i de participació conscient i responsable en la construcció d'un món millor.

CONGRES DE CULTURA CATALANA

II. AMBIT D'ESTRUCTURA EDUCATIVA

L'Àmbit d'Estructura Educativa, havent analitzat prèviament el procés d'alienació nacional a què sistemàticament l'Estat espanyol ha sotmès els Països Catalans d'engà del Decret de Nova Planta, i el procés d'engà de l'annexió de Catalunya Nord, i havent considerat el paper principalíssim que en aquest procés ha jugat un ensenyament especialment concebut i dirigit per a l'obtenció d'aitals consecucions (disposicions de Lluís XVI, indicacions del Consejo de Castilla, disposicions de Carles III, llei Moyano, decret Romanones, etc.), conclou que això mai no ha estat aconseguit plenament i que, per contra, als Països Catalans han sorgit en els darrers cent anys nombrosos corrents renovadors de la pedagogia que, justament per llur capacitat crítica i lucidesa, han unit el progrés pedagògic el foment d'una recuperació d'identitat. L'àmbit, estructurat en diverses comissions de treball, ha abordat els següents temes:

—SITUACIO DE LES ETAPES EDUCATIVES, començant per la llar d'infants (funció educativa, sanitària i social, empreses per un moviment popular reivindicatiu) i pel parvulari (educació pre-escolar, amb barreres selectives a causa de la manca de centres, amb poca consideració social per als mestres, problemes especialment greus en zones d'immigració forta), i continuant per l'E.G.B., el batxillerat (necessitats d'unificar B.U.P. i F.P., teorificació excessiva, preparació del professorat, accés), i la Universitat (massificació, manca d'autonomia).

—ACTIVITATS EXTRAESCOLARS, com a complement imprescindible per a la formació sobretot del nen i de l'adolescent en el temps lliure. Aquestes activitats han de permetre un protagonisme en l'època de la creixença física que asseguiri la consolidació de la personalitat; en aquesta línia manquen iniciatives públiques per oferir oportunitats d'ocupació del temps lliure.

—FORMACIO PROFESIONAL, com a alternativa al B.U.P. en acabar l'E.G.B., i que hom considera discriminatòria i impropcedent, car quasi impossibilita, a la pràctica, de fer el B.U.P. en acabar la F.P., i no prepara realment per a la inserció en el procés productiu (és, de fet, un "recurs" per a situar els no gaire ben dotats); el professorat, mal pagat, és també preterit.

—CATALA A L'ENSENYAMENT, que recull en essència el contingut de les consideracions introductòries.

—ESCOLA I MEDI, on es destaca la necessitat d'inserir el nen a la realitat de l'entorn on viu i es desenvolupa.

—FORMACIO DEL PROFESSORAT, punt clau per a la bona marxa de l'ensenyament, fonamentada necessàriament, en el nostre cas, en el creixement de la realitat del fet català i en el domini de la llengua, com a qüestions a superar d'un present encara marcat per l'etapa passada.

—PAPER DELS PARES EN L'ESTRUCTURA EDUCATIVA, del tot necessària al si mateix de la família, i expressat pel dret a intervenir en la concepció i el funcionament de l'escola, i per l'obligació de controlar la mediatització que l'impacte dels moderns mitjans de comunicació (TV, cinema, etc.) té sobre els infants.

—ESTUDIS HISTORICS, treball centrat en l'anàlisi de la problemàtica històrico-educativa del segle XX (moviments pedagògics, etc.) com a premissa per a un futur coherent amb la tradició pedagògica del país.

ASSISTENCIA PALMESANA

Grup EL VAIXELL Estrena

"LA BEATA PUBLICA"

(Continuació d'en Llorenç mal casadis...)

d'en LLORENÇ MOYA

Dia 7 a les 22 Hs. Dia 8 a les 19 Hs.

BOISA DEL TELEVISOR
ALQUILER DE TELEVISORES
Confie en nuestra experiencia
PL. ARZOBISPO OBISPO MIRALLES, 27
Y TTE. MULET, 82 TEL. 216550

MARINELAND
Costa de Blanes
AUTOPISTA PALMA NOVA
Portal Nou PALMA
MARINELAND - telfs 675125 / 26